

Birkeligheden er Skipperen eller Mandskabet, som er den Handlende. Hvis det ærede Medlem af den Grund vil forandre § 3, saa maa han ogsaa forandre i en stor Mængde andre Paragrafer. Jeg skal ikke indlade mig paa udtømmende at nævne disse, men jeg skal dog anføre nogle Exempler, som vise, hvad den almindelige Sprogbrug er, idet Skibe nævnes som handlende Istedetfor Personer. I §§ 14 og 20 tales der om, at Skibet heiser Flaag, i § 18 siges der, at Skibets Fører underkaster sig det særlige Tilsyn, hvorimod der i § 22 staar, at Skibet underkaster sig det særlige Tilsyn; i § 23 tales der om Skibe, der have underkastet sig Røsnings- og Rensningskvarantæne; i samme Paragraf nævnes endog Skibet som havende en Billie; der siges nemlig: „Vil Skibet have yderligere Samkvem med Land.“ Man kan nævne mange Exempler fra det almindelige Taleprog, hvorefter Skibe optæres som handlende. Man taler om, at et Skib saluterer, et Skib kæmper, et Skib sætter Vaad iland o. s. v. Hvad altsaa angaar den formelle Redaktion, tror jeg ikke, det har stor Vægt, enten man sætter det One eller det Andet. Hvad angaar selve Realitetsændringen, som gaar ud paa, at Ordene: „udenfor de Steder, hvor Toldopsyn er ansat“ udslettes, da skal jeg ikke have nogen aldeles bestemt Mening om, hvorvidt der er Grund til at bibeholde dem eller ikke. Det er meget muligt, at de kunne gaa ud, hvis det skulde vise sig, at den høitærede Justitsminister ikke holder paa dem, og hvis Thinget maatte foretrække den Redaktion, som Udvalget foreslaar fremfor det stillede Ændringsforslag, skal jeg i Udvalget stille Forslag om ved 3die Behandling at udstemme disse Ord.

Tilsen: Naar jeg ved 1ste Behandling tillod mig at gjøre opmærksom paa den Anmeldelsespligt, der er foreskrevet i Lovforslaget, var det mindre af Hensyn til de Mlemper, som Overholdelsen af denne Forpligtelse kunde medføre, end fordi jeg mente, at der ikke var nogen egentlig Grund til større Fare for Smitte fra Personer, der kom søværts fra sunde Havne, end fra Personer, der komme landværts, f. Ex. med Fernbanetog ligeledes fra sunde Steder. I det sidste Tilfælde vil man dog ikke paalægge Logsjørerne, inden Passagererne stige ud af Vaggonerne, at forlange Praktika. Jeg mener altsaa, at det vilde være det vigtigste at stille disse Tilfælde nogenlunde lige, men jeg skal gjerne erkjende med den ærede Ordfører, at nogen stor Mlempe har der hidtil ikke viist sig af den Anmeldelsespligt der har været, og det, tror jeg dog, ligger meget væsentlig deri, at man har set igjennem Fingre med, at denne Pligt blev opfyldt i de Former, hvori den er foreskrevet. Jeg tror ikke, at det er Skik og Brug, selv her i Kjøbenhavn, at forlange, at ingen Passager, der kommer med et

Skib hertil, f. Ex. fra Sverrig, selv om dette Skib ikke gaar i regelmæssig Fart, maa gaa iland, førend Fjæren har været paa Toldboden og der faaet Praktika. Det tror jeg ikke, og jeg tror endnu mindre, at det sker i Provindsferne. Det er vistnok Grunden til, at man ikke har følt sig besværet af denne Forpligtelse; men jeg skal ikke gjøre nogen Indsigelse imod, at det bliver vedtaget, som det er foreslaaet, dels fordi jeg antager, at man nok kommer ud af det senere, ligesom man hidtil er kommen ud af det, og dels fordi jeg er overbevist om, at den høitærede Minister vil anvende den Bemyndigelse, der er givet ham i § 5, paa en liberal Maade, især lige over for Passagerdampskibe. — Da jeg har taget Ordet, vil jeg blot knytte nogle Bemærkninger til § 9. Der er der givet den Hovedregel, at i Kjøbenhavn og andre Stæder skal der være et Lokale, hvor søværts ankommende Personer, der lide af smitsom Sygdom, kunne modtages. Det forudsættes altsaa som almindelig Regel, at vedkommende Kommission i Kjøbstaden er pligtig til at modtage saadanne søværts ankommende syge Personer fra Skibe og lade dem underkaste en hensigtsmæssig Behandling i et Epidemilokale. Et saadant er jo nu andragt rundt omkring i alle Søkjøbstæderne eller i alt Fald vistnok i de fleste. Men jeg vil henstille, om der ikke burde gjøres en Henviisning til nogle af de efterfølgende Paragrafer, i hvilke jeg anser det for at være bestemt, at man i forskjellige Tilfælde ikke er pligtig til at modtage i Epidemilokalerne Syge, der ankomme søværts fra, nemlig dels i de Tilfælde, der omtales i § 16, og dels i det Tilfælde, at vedkommende Skib kommer fra et pestsmittet Sted. Med Hensyn til f. Ex. Kolerasyge — nu taler jeg ikke om Pestsyge — er Reglen den, at, naar de komme i et Skib, skulle de, naar Skibet anløber en Havn, anbringes i et Epidemilokale til Behandling; kun i det Tilfælde er man berettiget til at afsiye Syge, at der ikke i Epidemilokalet haves Plads. Det er nu en Bestemmelse, som er meget vanskelig at overholde. Jeg tror ikke, at dette Spørgsmaal om Pladsen i Birkelighed vil kunne eller bør spille nogen Rolle overfor den almindelige menneskelige Pligt, som det er at tage Syge under Behandling, naar de ere anbragte saaledes, at man forudser, at, blive de ombord, er det enten sikkert, at de maa dø, eller ogsaa udsætter man alle de andre Ombordværende for en overordentlig piensynlig Fare. Underledes stiller Sagen sig derimod, hvor Skibet kommer fra et pestsmittet Sted. Der forstaar jeg Loven saaledes og udtaler det her for at faae en Bekræftelse eller Modsigelse derpaa, at, naar Skibet kommer fra et pestsmittet Sted og har Syge eller Lig ombord, er vedkommende Kvarantænekommission, vedkommende Dyrighed berettiget til og maaske endog forpligtet til at negte at modtage den Syge eller Liget iland, ligegyldig under hvilke Omstændigheder den